

[Statsministeren]

utålmodig, synes jeg lige, man skulle give den en chance for at komme til at regere. Jeg forstod også på hr. Poul Schlüter, at han til trods for de lidt kritiske bemærkninger nok også ville medvirke til, at et sådant samarbejde kunne komme i stand, således at regeringen får gode muligheder for at komme til at regere.

Hr. Poul Schlüter sagde, at man fra de konservatives side ønskede løsninger, der samlede et overvældende flertal i tinget. Tja, det er da hyggeligt og rart, hvis folketinget, skal vi sige en bloc står op og gør alt det, som regeringen gerne vil gøre, men det er nok at tage munden lidt for fuld i alle situationer. Jeg er enig i det grundlæggende, der nok lå bag ved det, hr. Poul Schlüter sagde, nemlig at det ikke behøver være overvældende flertal, men at vi bør tilstræbe i hvert fald at få så brede løsninger som muligt på de problemer, der nu engang er.

Det valgforbund, der er indgået her i tinget mellem de to regeringspartier og to andre medlemmer af tinget, er ikke i sig selv udtryk for, at vi ønsker at køre tingene igennem med snævre flertal – bestemt ikke – men i forhold til dette med udvalgsbesættelser har vi altså fundet det rimeligt og forsvarligt.

Hr. Poul Schlüter sagde – og andre har været inde på det samme – at der manglede perspektiv i regeringens åbningstale, der manglede idé, der var ikke noget, der var rettet fremad. Og så begynder man, lige efter at man har sagt det, punkt for punkt at kritisere de ting, der notorisk er i åbningserklæringen, og som jo er udtryk for, at regeringen har forslag, har ideer, har tanker om, hvorledes den fremadrettede politik skal løses. Derfor mener jeg egentlig, kritikken er uberettiget.

Men hvis det nu ellers var berettiget at sige, at der manglede alle disse ting i regeringens politik, ja, så spidser man jo ører og lytter til alle oppositionspartiernes taler og tænker: nu kommer nok løsningen, nu kommer nok det nye, det geniale, det fremadrettede. Jeg lyttede også til hr. Poul Schlüter, men der var intet, hr. Poul Schlüter, der kunne hjælpe os, og det er måske et udtryk for, at når det kommer til stykket, er også hr. Poul Schlüter egentlig af den opfattelse – jeg håber, jeg fortolker det rigtigt – at den tendens og den idé, der ligger i regeringens oplæg, alligevel ikke ligger så særlig langt fra

det nye og det fremadrettede, som måske også en hr. Poul Schlüter har tænkt sig.

Hr. Poul Schlüter rejste et konkret problem med hensyn til de direkte valg til Det europæiske Parlament. Jeg blev lidt overrasket over, at spørgsmålet om, hvorvidt regeringen var inde i overvejelser om at udskyde tidspunktet for det direkte valg, skulle blive rejst. Må jeg i den forbindelse gøre opmærksom på, at det ligger sådan, at Det europæiske Råds møde i København har besluttet, at dette valg skal finde sted i dagene fra den 7. til den 10. juni 1979. Der er ikke i regeringen – heller ikke i den nye regering – nogen som helst overvejelse om, at vi fra dansk side skulle medvirke til en udskydelse af tidspunktet, og jeg har indtil dette øjeblik ikke hørt, at der skulle være nogen af de andre otte lande, der har tanker i den retning. I hvert fald vil vi ikke fra dansk side medvirke til en sådan flytning af datoen. Vi mener, at det, der er aftalt på mødet i København, skal fastholdes.

Men når det gælder selve den helt konkrete dato inden for intervallet 7.–10. juni, kan jeg sige, at det er en sag, som indenrigsministeren og regeringen skal tage stilling til, og vi finder det rigtigt, at vi så hurtigt som muligt får truffet en beslutning, således at vi ikke bare ved, det er fra den 7. til den 10., men præcis hvilken dato det bliver. Jeg kan love hr. Poul Schlüter og tinget, at den beslutning meget hurtigt vil blive truffet.

Hr. Erhard Jakobsen var så dristig at sige, at han kendte socialdemokratiets vælgere bedre end de fleste – nå ja, måske end de fleste. Jeg går ud fra, at det også er det, der er baggrunden for – det må i hvert fald være vurderingen hos hr. Erhard Jakobsen selv – at han, skal vi sige sprang ud af socialdemokratiet med så megen dramatik, som han gjorde det i efteråret 1973. Han havde vel forestillet sig, at han kendte medlemmerne og vælgerne i socialdemokratiet så godt, at netop hans nye partidannelse ville blive noget, der fik en mægtig tilslutning – man måtte da tro, det var det, der var meningen – og at hans kendskab til de socialdemokratiske vælgere vel ville komme ham til gode dér. Vi kan vel nu konstatere, at socialdemokratiet siden 1973 igen er blevet et parti, der vælgermæssigt har præcis lige så stor en indflydelse, som vi havde før valget i december 1973, mens centrum-demokraterne vel nærmest er